

SACRIFICI

Sergi Pompermayer

*I look inside myself and see my heart is black
I see my red door and must have it painted black
Maybe then I'll fade away and not have to face the facts
It's not easy facing up when your whole world is black*

Jagger/Richards

Paint it Black

PERSONATGES

LARA

MARC

MIA

NIL

**THE MELODY HAUNTS MY REVERIE
(Lichtenstein)**

Nit. Ciutat. The Drunk Monkey, un bar de copes. De fons se sent música. Nil i Marc estan asseguts a la barra. Darrera la barra, Mia els està servint tres xupitos blaus. Tots tres aixequen els gots i beuen el xupito de cop. Els dos nois acusen que el licor és molt fort.

MARC: Hòsties!!

El Nil tus. El Marc el mira, riu i li pica l'esquena. Mia també riu.

MARC: Estàs bé, o què?

El Nil fa que ok amb la mà.

MARC: Nen, com has perdut.

NIL: Realment és obligatori beure-ho tot de cop?

MARC: *(A Mia)* Ja no està acostumat a beure. És que no em surt prou.

NIL: Però què collons porta això?

Mia: Curaçao, vodka... suc de llima, i alguna cosa més. Ara no recordo. Ho prepara el meu jefe. Vols que li preguntis?

NIL: No, no, què va. Buf... tinc consciència d'esòfag. Me'l noto tot, eh?

El Marc riu.

MIA: No t'ha agradat?

NIL: Sí, però sembla que beguis... no sé... combustible d'avió.

MARC: Què exagerat, tio! *(A Mia)* Està fent el número, ara. Abans mamava ginebra a morro.

NIL: Però que dius? Què dius? No és veritat.

MARC: I tant que ho és. Et vas polir una ampolla que tenia a casa i-

NIL: Per què t'inventes coses? És que de veritat, tio-

MARC: I tu per què no acceptes com ets? *(A Mia)* Ara va de seriós, però... Saps Bob Esponja? Doncs aquí el tens.

NIL: Au ves a cagar.

MARC: Vés-hi tu que jo no en tinc ganes.

Ells dos riuen.

MIA: Esteu penjats.

MARC: En això tens tota la raó. Penjats total.

MIA: És el primer cop que veniu aquí, oi?

MARC: Sí. Hem entrat com de casualitat, no?

NIL: Feia mitja hora que donàvem voltes, i mira. El lloc mola.

MIA: Hi ha bona música. Els dijous fem concerts en directe.

MARC: Ah, sí? De quina mena?

MIA: Molts grups indie. Algun de hip hop. Fa tres setmanes, però, va tocar un grup molt potent.

MARC: Ah, sí? Quin?

MIA: El meu.

MARC: Tens un grup?

MIA: Bé, meu meu no és. Sóc la cantant.

NIL: Molt bé, no? I quina mena de música feu?

MIA: Fem una barreja de rhythm and blues, soul, funky... música negra, vaja.

MARC: I no tornareu a tocar aquí?

Nil mira el seu mòbil.

MIA: El concert va anar molt bé, i el jefe va dir que repetíssim quan volguéssim. O sigui que sí. Dijous que ve hi tornem.

MARC: Dijous? *(A Nil)* Podríem venir, no?

NIL: *(Distret mirant el mòbil)* Eh?

MARC: Què fots amb el mòbil?

NIL: Res. Mirava si tenia algun missatge.

MIA: Heu quedat amb algú?

MARC: No, què va. Tota la nit amb el puto mòbil... Estàs enganxat.

NIL: (*Guarda el mòbil*) Ja està, ja està. Què deies?

MARC: Que la... hòstia, perdona, et dius...?

MIA: Mia.

MARC: Això. És que pels nom sóc... Que la Mia diu que dijous que ve tornen a tocar aquí. Podríem venir, no?

NIL: Dijous mal rotllo.

MARC: Mal rotllo per què?

NIL: Perquè l'endemà curro.

MARC: Doncs vas a treballar amb ressaca. Total pel que has de fotre allà.

NIL: Que no, que és un marron, Marc. Passo de que em fotin al carrer.

MIA: On treballes?

NIL: A un súper.

MARC: Una feina fantàstica. Col·locar llaunes, portar comandes a casa de iaies... Apassionant.

NIL: Què vols? És la que hi ha. (*A Mia*) La teva feina sí que mola.

MIA: Ta bé. Però currar de nits també és un pal a vegades. Al principi fa gràcia, amb el rotllo copes i música i parlar amb la gent. Tot i que sempre hi ha algun plasta que t'amarga la nit.

MARC: Espero que no siguem nosaltres.

MIA: De moment encara no. Ei, que m'agrada aquesta feina. Coneixes gent, bona música, beus una mica massa... Però que arriba un punt que no saps ni com és la llum del sol. Vius com un puto vampir.

MARC: La vida del artista, no?

MIA: (*Somriu.*) També és veritat. Em queixo per vici. I tu de què cures?

MARC: Ara de res.

NIL: Perquè no li cal.

MARC: Perquè no tinc res. I perquè acabo de tornar de fer un màster.

NIL: Arts and Cultural Management al King's College de Londres. Els seus pares estan forrats.

MIA: Ah, sí?

MARC: Què va!

NIL: Que no? El primer dia que vaig entrar a casa seva vaig flipar. El menjador és com tres vegades el meu pis. I tenen servei, no t'ho perdis. Un pijo, integral, vaja.

MIA: Joder, nen...

MARC: És un exagerat. Tenim una senyora que ens fa les coses de casa i punt.

NIL: I que cuina. I un jardiner. Perquè tenen jardinet.

MIA: Total, que ets un bon partit.

Una altra part de l'escenari s'il·lumina i veiem el pis del Nil i la Lara. La Lara està al sofà, en pijama, mirant la tele.

MARC: No, aquí el bon partit és ell.

NIL: Jo?

MARC: Sí, tu tu.

NIL: Has begut massa, em sembla.

MARC: No encara. Fem una altra ronda de xupitos, o què? Convido jo. *(A Mia)*
Però tu també te'n prens un, eh?

MIA: Si convides cap problema.

NIL: Jo no em puc penjar gaire...

MARC: Tio, he estat un puto any sense veure't. *(A Mia)* Aquest cabró és el meu millor amic i ja vol retirar. *(A Nil)* És dissabte a la nit i demà no curres, no tens excusa, nen. Avui rebentem. Va! Que un dia és un dia!

NIL: *(Se'n mor de ganes)* Va, doncs sí.

La Lara agafa el seu mòbil, mira l'hora i marca.

MARC: Ara sí que m'agrades! Repetim els xupitos aquests rotllo Avatar o què?

NIL: Ja que l'hem d'agafar agafem-la bé.

Al Nil li sona el mòbil. Mira la pantalla i veu que és la Lara.

NIL: Ara vinc.

MARC: Te'l llençaré aquest mòbil. O millor, te'l fotré pel cul!

NIL: Sí, les ganes.

El Nil s'aixeca per anar a parlar a un lloc amb menys soroll.

La Mia va a buscar l'ampolla per servir els xupitos.

El Nil surt al carrer.

Deixem de sentir la música del local. Sorolls de ciutat de nit. Dins el local, la Mia serveix tres xupitos. Ella i el Marc parlen. Del Nil.

El Nil i la Lara parlen pel mòbil.

NIL: Ei... Què passa?

LARA: Res, que volia saber com va.

NIL: Bé. Estem fent una copeta ara el Marc i jo.

LARA: Com està?

NIL: Com una cabra.

LARA: *(Riu)* Com sempre, vaja.

NIL: Sí. Però tenia ganes de tornar-lo a veure.

LARA: Clar.

NIL: I tu, què estàs fent?

LARA: M'estava sobant mirant un programa súper friki de catàstrofes naturals...

És d'aquells que fan dramatitzacions, saps? I els actors que hi surten ho fan fatal... No t'ho pots ni imaginar. És per matar-los. Enlloc de fer-te patir fan cagar.

NIL: *(Riu)* Ho fan pitjor que aquells del programa de fenòmens paranormals que vam veure?

LARA: Més o menys del mateix nivell.

NIL: Molt dolents, doncs.

LARA: Sí. Total, que per quedar-me dormida aquí al sofà me'n vaig al llit. Sinó després quan em desperto i veig que m'haig de rentar les dents i tal em poso de molt mal humor.

NIL: Ja, ja...

LARA: A part, tinc la panxa remoguda... Tu trigaràs molt?

NIL: El Marc té moltes ganes de sortir i ara vol fer una altra copa. Però si no et trobes bé...

LARA: No, tranqui. Ves a fer una copa amb ell. Si jo ara em posaré al llit i m'adormiré. Però demà anem a dinar a casa els meus pares. Te'n recordes, no?

NIL: Sí, sí, i tant... Faig una copa ràpida i vinc. Demà no vull està fet una merda a l'hora de dinar.

LARA: Ok. Passa-t'ho bé.

NIL: Ens veiem d'aquí poquet. Fins ara.

LARA: Fins ara. Ei.

NIL: Què?

LARA: Que t'estimo.

NIL: I jo a tu.

LARA: Dóna-li records al Marc.

Pengen. La Lara, a casa seva, es fica al llit.

El Nil torna a entrar al local i va fins la barra a seure al seu lloc.

MARC: Ja se'ns estaven escalfant els xupitos de tant esperar-te.

NIL: Para de queixar-te, va.

Tots tres brindem i es prenen el xupito d'un glop.

NIL: S'ha de reconèixer que el segon passa millor.

MIA: Així que ets pintor, eh?

NIL: Què has explicat ja?

MARC: Doncs això. Que pintes de puta mare.

MIA: Saber pintar sí que ha de ser guapo. Rotllo graffitti però en tela m'ha dit, no?

NIL: Utilitzo varies tècniques, de fet.

MARC: És un crack, de veritat, és molt bo. Va fer un parell d'exposicions i tot. Per cert, m'has de posar al dia del que has fet mentre he estat a fora.

NIL: Poca cosa.

MARC: Per què?

NIL: Perquè no tinc temps.

MARC: Però què collons vol dir que no tens temps? Has de pintar, tio. Tot el demás és secundari.

NIL: I una merda, secundari. Que pintant no menjo, ni pago el lloguer...

MARC: Pintant no menges ni pagues el lloguer perquè no pintes, burro! Has de pintar i fer una altra exposició. Que tens molt talent, hòstia. *(A Mia)* Digues-li que pinti.

MIA: Pinta.

NIL: *(Riu)* És que vol molt temps pintar, i no el tinc, de veritat. Entre el curro i una cosa i l'altre...

MARC: Ei, escolta'm bé. L'estàs cagant. L'estàs cagant però molt. Saps què ha fet el meu pare? Ha agafat el quadro que em vas regalar i l'ha penjat al menjador, el cabrón. I saps que mon pare no penja qualsevol cosa a les parets.

NIL: L'ha penjat?

MARC: *(Afirma)* Al costat del Brendan Monroe.

NIL: Joder.

MARC: Però demà mateix li penso despenjar.

MIA: Tio, jo no en tinc ni puta idea de pintura, però si ets tan bo no ho deixis.

NIL: No, si no ho vull deixar. Només que... és difícil.

MIA: I si un dia necessites una model... ja ho saps.

NIL: No acostumo a pintar amb models.

MARC: Sempre es pot fer una excepció, no?

MIA: O mira, si traiem un disc potser ens podries fer la portada.

NIL: Això molaria, sí.

MARC: Com el Warhol, nen.

Riuen. La Mia veu que algú la demana.

MIA: Em toca currar, nois.

MARC: Però no ens abandonis, eh?

La Mia somriu i se'n va.

MARC: Ara que no ens veu... *(Agafa l'ampolla de xupito i en serveix pels dos)*

NIL: Tio...

MARC: No passa res. Ha deixat l'ampolla aquí perquè anem fent. Un detallet seu perquè li agrades molt..

NIL: Però què dius?

MARC: El que sents.

NIL: Au, va...

MARC: Que sí. Que m'ho ha dit.

NIL: Què t'ha dit?

MARC: Això. Està bona, eh?

NIL: Està bona, sí.

MARC: Doncs nen! Va!

NIL: Que estic amb la Lara.

MARC: Com si això t'hagués suposat un problema altres cops.

NIL: He canviat, tio. Ara passo.

MARC: Molt bé. Però això no treu que aquesta estigui molt bona.

NIL: No, clar.

MARC: Com està?

NIL: Bona.

MARC: La Lara, vull dir.

NIL: Bé, bé. M'ha donat molts records per tu.

MARC: Esteu bé tu i ella?

NIL: Sí. De puta mare.

MARC: Què bé. Me'n alegro. A veure si un dia em convideu a sopar a casa.

NIL: Quan vulguis, ja ho saps.

MARC: M'encanta aquesta merda de ciutat! Tenia tantes ganes de tornar, i veure't, i sortir junts... M'ho estic passant de puta mare aquesta nit.

NIL: Jo també tenia moltes ganes de veure't.

MARC: Segur?

NIL: Segur.

Es miren i somriuen.

NIL: Però, escolta... Què t'ha dit?

MARC: Qui?

NIL: La cambrera.

MARC: Ah, la Mia. Vols dir la Mia, no?

NIL: Sí. La Mia. Què t'ha dit?

MARC: Millor que no ho sàpigues. Total... estàs amb la Lara.

NIL: *(Somriu)* Què desgraciat...

MARC: Va, t'ho dic però amb una condició.

NIL: Quina?

MARC: Que em prometis que demà mateix et posaràs a pintar.

NIL: Molt bé, t'ho prometo. Què ha dit?

Marc està apunt de dir-li però la Mia torna a la barra.

MIA: Nois, d'aquí a un quart tanquem. Si voleu demanar una altra cosa...

MARC: Ja? Quina merda... Doncs seguim amb això, no?

Nil s'encongeix d'espatlles.

MIA: Els del meu grup m'han trucat que estan en un local. Potser acabem fent una jam. Si us animeu i voleu venir...

MARC: Hòstia, sí, no? Nil. Hi anem.

NIL: És tardíssim, tio...

MARC: Va, que feia molt que no ens veiem. No em tallis el rotllo, ara.

Pausa.

NIL: Va sí, anem-hi.

MIA: No us en penedireu. Salut!

Beuen el xupito.

Música.

Mia canta.

Mentre ella canta en Nil, lleugerament begut, arriba a casa seva i es fica al llit amb la Lara que ja està dormint. Ella es tomba i l'abraça.

En Marc, a casa seva, penja un quadre del Nil a la paret.

La Mia segueix cantant.

MORNING SUN

(E. Hopper)

El sol entra per la finestra. El Nil està assegut al llit mirant fixament un quadre seu. S'aixeca i pinta. El quadre és tan sols un esbós. Fa mala cara. La Lara se li acosta.

LARA: Ei, Nil va, hem d'anar tirant, sinó arribarem tard a casa els meus pares.

NIL: Ja vaig.

El Nil segueix pintant. Pausa.

LARA: Nil...

NIL: Què?

LARA: Que hem de marxar i encara vas en pijama, tio.

NIL: Que et dic que ja vaig, collons.

Pausa.

LARA: Tampoc cal dir-ho així.

NIL: És que cinc putos minuts que tinc per pintar... Em fot deixar-ho ara. Cada diumenge hem d'anar a dinar a casa els teus pares?

LARA: És l'únic dia que els veig. I així també ens estalviem un àpat.

NIL: Joder, com si no tinguéssim res.

LARA: Doncs què, els hi dic que tu no hi vas, que et quedes pintant? Ara que ja tenen el dinar preparat?

NIL: No, no... És igual... però ara estava de puta mare aquí i... M'he ratllat, ja està. És que no puc mai.

LARA: No és culpa meva.

NIL: No, ja ho sé. Perdona'm, de veritat. Però és que a sobre tinc mal de tarro i... Ara em vesteixo i marxem.

El Nil s'acosta a Lara i li fa un petó.

NIL: No t'emprenyis amb mi, va...

LARA: No, però... a vegades dius les coses d'una manera...

NIL: Ja ho sé. Em sap greu. Sóc un gilipolles.

LARA: No. Però a vegades ho sembles.

Nil es comença a vestir.

LARA: Veu beure molt ahir?

NIL: Una mica.

LARA: Què veu fer?

NIL: Res especial. Vam anar a sopar a un tailandès, després vam anar a fer una copa a un bar, i vam estar xerrant fins que van tancar.

LARA: Us ho veu passar bé?

NIL: Sí, molt. Diu que a veure si un dia el convidem a sopar. Així també et veu a tu.

LARA: Ja buscarem un dia.

Pausa.

NIL: Escolta una cosa, Lara... Que he estat pensant que... que potser deixo la feina del súper.

LARA: Per què?

NIL: És que... no sé... l'encarregat és un imbècil. Al Walter li diu "Panchito", tu creus? És per trencar-li la cara, però com és l'encarregat... es pensa que ens pot tractar com merda. Estem tots molt cremats amb ell.

LARA: Queixeu-vos a direcció.

NIL: Sí i què? No es fotran ni cas.

LARA: Si no ho proveu...

NIL: No sé. És que jo... com que ja en tinc prou, saps? Em ratlla molt anar allà cada dia. Tinc ganes de fotre el camp d'aquell puto lloc i... a cagar, saps? Així també em podria dedicar al cent per cent a pintar.

LARA: Ho vols deixar per pintar, vaja. No per l'encarregat.

NIL: Per les dues coses.

LARA: Va Nil...

NIL: Vull dir que sí, que vull pintar, però que també estic fart d'haver d'aguantar aquell imbècil. Em passo el dia col·locant llaunes a prestatges, Lara. És una merda de feina. I aquell desgraciat que ens fa canviar cada setmana les coses de lloc perquè "vol crear recorreguts que estimulin el consum dels clients". Cada setmana es pateja tots els súper del barri, d'incògnit, que es disfressa i tot, per veure els preus que té la competència i després posar-los un cèntim més baix al nostre súper. Està malalt. I cada puta setmana hem de canviar totes les etiquetes dels preus després de les seves excursions. És que no el suporto. I no suporto el que faig allà. Em fa sentir... inútil. Pinto bé, hòstia. Sempre m'ho han dit. D'acord que encara no m'he fet un nom. Però no me l'he fet perquè no puc produir perquè estic tot el dia reposant llaunes de tonyina en un prestatge. Veig llaunes i les endreço. No ho puc evitar, és mecànic. Com el Chaplin en aquella pel·lícula.

La Lara somriu.

NIL: T'ho dic de veritat. Som com... com zombis allà dins. Fem cara de mort amb aquella llum de fluorescents. És insuportable, de veritat. Sento que estic perdent el temps, i no vull. No vull.

Pausa.

LARA: Les feines són així, tio. Jo a la botiga també he de tragar molta merda. Aguantant clientes mal educades que em tracten com si fos la seva esclava, els dies girats de la meva jefa, que m'estic menjant tota la

seva puta separació... També hi ha dies que ho engegaria tot a la merda, saps?

NIL: Doncs fes-ho.

LARA: Ah, sí, clar. Jo no la deixaré. No és la feina de la meva vida, ni molt menys, però vaig allà, faig el que em toca, i cobro a final de més. Total, d'alguna cosa s'ha de treballar.

NIL: Ja, però si poguessis fer el que t'agrada...

LARA: A mi el que m'agradaria és treballar poc i cobrar molt. Jo treballo per viure, que no em donin massa problemes i tenir el suficient per donar-me un gust de tant en tant. No necessito més, Nil.

NIL: Però jo no.

LARA: Mira... fes el que creguis, però amb el que jo guanyo a la botiga no ens en sortirem.

NIL: Ja Si em dedico tot el dia en pintar, en un parell o tres de mesos igual puc exposar en una galeria i començar a tenir ingressos de les vendes. Mentrestant els hi podem dir als teus pares i a la meva mare que ens deixin una mica de pasta per anar tirant.

LARA: Nil, tio, per exposar d'aquí tres mesos ja hauries de tenir una galeria aparaulada.

NIL: Però és que el Marc igual me'n aconsegueix una.

LARA: Ah, el Marc. Molt bé, puta mare.

NIL: I ara per què et ratlles?

LARA: No, per res.

NIL: No, digues.

LARA: Que pel Marc tot és molt fàcil, hòstia. Total com ell mai s'ha tingut que preocupar per la pasta. Se'n vol anar un any a estudiar a Londres? Els papes paguen. Un cotxe? També. Ara vol que exposis en una galeria.

NIL: Tia, em faria un favor. No entenc perquè-

LARA: Perquè és molt fàcil dir les coses quan no t'hi jugues res. Quan no tens cap responsabilitat. T'ha promès que et trobarà una galeria? Genial. Ja veurem. Ara, qui es quedarà sense feina i sense pasta no serà ell, seràs tu. És molt arriscat jugar-s'ho tot a una sola cosa que ni saps si serà.

NIL: Ja vaig exposar un parell de vegades. Si que creus poc en el que faig.

LARA: Que no és això, Nil. Ets molt bo pintant, ja ho sé, però...

NIL: Però què?

LARA: Que hi ha molt gent que pinta de puta mare i no tots s'hi poden guanyar la vida.

NIL: Total, que per tu sóc un mediocre.

LARA: Per què sempre entens el que et dóna la gana?

NIL: Doncs aleshores passo i ja està, no? No cal ni que ho provi.

LARA: No, hòstia! Només vull dir que si tot fos una mica més segur... Que no només fos el que t'ha dit el Marc... Et deixarà pasta ell per anar tirant mentre no treballes?

NIL: No. Diu que deixar pasta és el millor per acabar amb una amistat.

LARA: És que-

NIL: Lara, si exposo vendré. Passarem tres o quatre mesos justos, d'acord. Però després segur que guanyaré més pasta que currant al puto súper. A part, potser també faig la portada del disc d'un grup.

LARA: De quin?

NIL: Un. No els coneixes. Estan començant però són molt bons.

LARA: I com t'han trobat?

NIL: Pel Marc.

Pausa.

NIL: Ho vull provar, Lara. No em vull fer gran i sempre estar pensant el que podria haver fet. Si me l'he de fotre prefereixo fotre-me-la ara.

LARA: Fes el que vulguis. Jo vull que siguis feliç. I si això és el que vols fer, endavant. Ja ens ho muntarem com sigui. Però si ho fas, que sigui perquè tu ho vols. No perquè t'ho digui el Marc o qualsevol altre. I pensa-t'ho bé abans de fer res. Pensa en tot el que suposarà.

NIL: *(Somriu)* M'ho pensaré.

El Nil l'agafa per la cintura i li fa un petó. Tots dos es besen. Ell la fa caure al llit.

LARA: *(Rient)* Nil... No...

NIL: Per què no?

LARA: Que els meus pares ens estan esperant per dinar...

NIL: Així agafarem una mica de gana.

LARA: Que burro... Va que no tenim temps.

NIL: Ja acabaré de pressa.

LARA: *(Riu)* Desgraciat... T'aprofites de mi perquè sóc dèbil.

Follen.

Guitarra.

**OUR TIME WILL COME
(Banksy)**

La Mia, amb orelles de ratolí, està davant un micro. Toca la guitarra.

MIA: Hey man

Look at me

I'm your magic potion

I'm your talisman

I'm the black night fairy that awake your senses

The one that makes you feel alive

You know...

People don't see colours

`Cause they have graveyard dust in the eyes

Don't let it put in yours

Now, wake up

Move your ass and start to walk

No more mourning for the future

No more cries in stormy nights

Follow my tail lights, babe

Because soon

Our time will come.

EINER VON EUSCH-UNTER EUSCH-MIT EUCH
(M. Kippenberger)

Vespre. El Marc i el Nil estan mirant el quadre que el Nil ha començat a pintar.

MARC: Fa bona pinta, sí tio.

NIL: Sí?

MARC: Sí sí sí. M'agrada per on va. *(L'abraça)* Què bé que t'hi tornis a fotre.

NIL: Sí, estic content, estic content.

MARC: I quan deixaràs el súper?

NIL: El més que ve. Amb la merda de sou que tinc com a mínim que me'l paguin sencer, saps?

MARC: Puta mare. Feia falta que tornés perquè et possessis les piles! Jo ja he parlat amb un parell de galeries i n'hi ha una que m'ha dit que sí.

NIL: Hòstia, sí?

MARC: Sí, nen. És una galeria que aposta molt per nous talents, saben qui ets, creuen que el teu treball està en la seva línia i a sobre els hi agrada el que fas. Vam quedar que un dia hi aniria amb tu per parlar amb ells de quantes obres vols exposar, pactar preus, tan per cents... Tota la cosa burocràtica i de contractes, vaja. Un pal, però quan comencis a cobrar no t'ho semblarà tant. Ja tens clar de què aniran els quadres que pintaràs?

NIL: Soledat i consum.

MARC: Vas fort, eh?

NIL: Ja que m'hi poso... doncs a sac, no?

MARC: Clar que sí.

Pausa. Tots dos miren el quadre.

MARC: Va estar bé l'altre dia, eh?

NIL: L'endemà estava fet una merda. Em vaig llevar que encara estava col·locat.

MARC: (*Riu*) Mola.

NIL: A casa els pares de la Lara no va molar gens. Tota l'estona preguntant-me si estava bé...

MARC: Això és la falta de costum, nen. Si sortissis més sovint no ho acusaries tant.

NIL: Sí, segur.

MARC: Creu-me, sé del que parlo.

NIL: Per allà Londres deu haver sigut... L'has trepitjat el màster?

MARC: I tant que sí. Però no m'he estat de res tampoc. Per cert, no ho vam comentar, però quina tirada de trastos et va fotre la Mia després del concert.

NIL: Calla tio, calla.

MARC: I tu allà aguantant... Com si sentissis ploure... I mira que se't va posar bé.

NIL: Va ser menys del que dius.

MARC: I una merda. No entenc com no t'ho vas fer amb ella. S'han d'aprofitar les ocasions, que encara som joves, nen! I una dona com aquella no s'ha de deixar escapar...

NIL: Si va parlar més amb tu que a mi.

MARC: Perquè va fer la típica aproximació a través del amic. Però a tu et mirava amb uns ulls... (*Imitant-la*) Em pintaràs un dia, em pintaràs?

NIL: Va prou. I tu què?

MARC: Jo què de què?

NIL: Doncs d'això. Del tema ties. Per allà Londres, què? No en vas conèixer cap que...?

MARC: Uf nen... Vaig estar amb una que era la bomba. Danesa. Estava bona...

NIL: No tens cap foto?

MARC: Que es pugui ensenyar? Crec que no.

NIL: Això és que és mentida. O que fotia por de lletja.

MARC: Lletja? Espera. A veure. Deixa que miri.

Treu el mòbil i busca. El Nil va mirant el mòbil.

MARC: Eh, eh! Que és privat això.

NIL: Vale, vale...

MARC: Mira, és aquesta.

NIL: Collons...

MARC: Sí sí... Guapa, eh? I intel·ligent, i divertida. M'ho passava súper bé amb ella. I a sobre és porca...

NIL: Ah sí?

MARC: Pffff. No t'ho pots ni imaginar. No tenia un no per res.

NIL: Com es diu?

MARC: Sofie. El nom és lleig.

NIL: Home...

MARC: No. És lleig, és lleig.

NIL: No fa per ella, no... I ara què? Us anireu veient o-?

MARC: No, què va. No la vull veure més. Ni crec que ella tampoc a mi.

NIL: Per què?

MARC: No m'agradava la seva olor.

NIL: La olor. La que feia ella?

MARC: Sí.

NIL: Però... Cantava la tia?

MARC: No. No sé. Potser per un altre la seva olor és agradable, però per mi no. De fet era la única cosa que no m'agradava d'ella. Això i el nom. Però el nom, mira... el pots canviar, o dir-li d'una altra manera. Ara l'olor... Era... tan summament penetrant, saps? Tan estranya. Com un barreja de flors i... un baf de claveguera que... *(Riu)* No ho podia suportar. Quan passàvem una nit junts se m'enganxava la seva olor a la pell, als cabells, i em durava un parell de dies. No me la podia treure de cap de les maneres. Em dutxava dos tres cops i res. Seguia allà. Encara aquell tuf com... com si tingués alguna cosa dins seu que s'estigués fent malbé, saps? Un bistec passat o... No sé. Em deixava marcat. No hi era

i semblava que encara la tingués a prop meu. Fins i tot sentia la seva olor al meu alè. Cada cop que respirava la notava sortint de la meva boca. I em feia... fàstic. Tot jo feia la seva olor. No em reconeixia a mi mateix... I m'encantava follar amb ella però després tenia ganes de vomitar. I no en sentit figurat precisament. *(Somriu)* Una putada. Si no arriba a ser per això, per aquest petit detall, hauria pogut ser la dona de la meva vida. Però no. I ella s'ho ensumava. *(Riu)* Aquest comentari no ha sigut massa afortunat, però vull dir que ella notava que a mi em passava alguna cosa. I un dia em va preguntar per què després d'estar junts posava mil excuses per no veure'ns durant uns dies. Per què l'evitava. Per què m'asseia ben lluny d'ella al màster. I jo li vaig dir. Que necessitava treure'm la seva olor del damunt, que no la podia suportar. I, evidentment, no s'ho va prendre massa bé. Però li havia de dir. No volia enganyar-la. Ni tampoc volia seguir utilitzant-la només quan tenia ganes de follar. Perquè en el fons l'estimava, saps? L'estimo de fet. M'ho vaig passar molt bé amb ella, però... Llàstima de la puta olor.

Pausa.

NIL: Vols... vols una birra?

MARC: Va, sí.

El Nil va a buscar dues cerveses.

MARC: Has flipat una mica, ara.

NIL: No, no... Només que... Ha de ser dur que et diguin una cosa així.

MARC: També és dur dir-ho.

NIL: Ja.

MARC: Però ho havia de fer. Potser hauria pogut passar, i anar fent, i igual m'hauria acabat acostumant a la seva olor. Tant que potser al final ni l'hauria notat. L'hauria acabat integrant a la meva vida. Per la força del costum. Però no vull estar així amb algú, saps? Perquè se t'anestesia

tot i estàs allà com podries estar a qualsevol altre lloc o amb qualsevol altre persona. Com els meus pares que estan junts perquè mira... fa tant de temps que ho estan que... O com tanta altra gent. Aquesta puta merda burgesa de no fer res, no canviar res, que res trontolli, sense cap risc, sobretot que no hi hagi canvis, problemes... Els problemes són el que et fa tirar endavant, el que et fa sentir viu, en definitiva. La comoditat, el costum, l'ordre són la mort. La vida és caos. Entropia, company. No podem viure en un... anticicló perpetu que sembla còmode i agradable però que t'acaba ofegant perquè converteix la teva vida en un puto desert. La nostra vida no ha de ser així, no creus?

NIL: No, clar. No...

MARC: Doncs això. *(Aixeca la llauna de cervesa)* Per nosaltres. I per un brillant futur ple de tempestes renovadores.

Xoquen les llaunes i beuen.

Música.

ANNUNCIAZIONE

(Fra Angelico)

El Nil i la Lara estan a casa asseguts un davant l'altre. En silenci.

LARA: No dius res?

NIL: Hòstia, no sé... és que m'he quedat... No m'ho esperava gens.

LARA: No ja... Ni jo tampoc.

NIL: Però n'estàs segura?

LARA: Sí.

NIL: No et pots haver equivocat ni res.

LARA: No. Estava claríssim.

NIL: Hòstia...

LARA: Què?

NIL: No, que... no m'ho puc ni creure.

LARA: Ni jo. Però et fa il·lusió?

NIL: A tu te'n fa?

LARA: Ja ho saps que sí. Molta. Era el que volíem, no?

NIL: Vam dir que si passava passava, però...

LARA: Però què?

NIL: Que tampoc ho hem anat a buscar. I tan de pressa? Hòstia, a la penya li costa molt. N'hi ha que estan un any o més intentant-ho i nosaltres... És que no pot ser que hagi passat tan ràpid.

LARA: Doncs ha passat.

NIL: No m'ho esperava. Ara no ho esperava.

LARA: Escolta, vas dir que tu també volies. O m'ho vas dir per dir? Perquè et pensaves que no passaria?

NIL: L'únic que dic és que no m'esperava que fos ja. És que és molt fort, Lara. Vull dir...

LARA: Si no volies ho hauries pogut dir i no hauríem arribat a-

NIL: Que no estic dient això! Que no m'escoltes, Lara.

LARA: Sí que t'escolto.

NIL: Em fa molta il·lusió, vale?

LARA: Doncs no ho sembla.

NIL: Perquè... ho he de processar. És que... és molt fort, i no sé... se m'ha com bloquejat el cervell.

LARA: Però de veritat que et fa il·lusió?

NIL: Que sí. Molta. Però és molt fort.

Pausa.

LARA: Tens raó. És molt fort. Molt bèstia.

La Lara es posa a riure molt.

NIL: Què passa, ara?

LARA: No. Que estem bojos, Nil!

NIL: Sí. Ja. Bastant.

LARA: Som uns putos sonats! Però estic tan feliç...! Tant que... No sé si riure, plorar...

NIL: Ja...

LARA: Tenia tantes ganes de dir-t'ho... He estat comptant els minuts que faltaven per estar els dos junts... Per això estava tan rara darrerament. Suposo que per això alguns dies he estat com marejada d'estomac.

NIL: Tampoc hem follat tant, no?

LARA: *(Riu)* Es veu que hem follat el suficient.

NIL: Sí, clar... De fet només amb un cop...

LARA: I amb punteria.

NIL: Sí. Molta.

LARA: *(Riu)* Estic tan nerviosa, Nil. Això ens canviarà la vida de dalt a baix. No tindrem més remei que fer-nos grans i ser responsables i ordenats. Tu i jo que som del món del caos... Però segur que serà una gran aventura. I ho farem molt bé, ja veuràs.

NIL: Ja els hi has dit als teus pares?

LARA: No encara. Millor que els hi diguem més endavant. Diuen que porta mala sort quan fa tan poc.

NIL: Ah, sí?

LARA: Jo no me les crec aquestes coses, però mira, per si de cas. Si els hi diguéssim i no anés bé, em sentiria fatal i seria un marrón...

NIL: Clar... Millor quan tot estigui més...

Pausa.

LARA: Estàs bé?

NIL: Eh? Sí. Sobrepassat per la situació, em va el cap a mil ara, però bé. De puta mare. De fet, ho hauríem de celebrar, no? Encara que només sigui amb una birra.

LARA: Jo ara no puc beure alcohol.

NIL: Però jo sí.

CONVERSATION II

(Picabia)

Nit. El Marc està al bar de copes, a la barra. Parlant amb la Mia. Música de fons.

MARC: Em feu molta enveja, de veritat. Les persones que teniu la capacitat d'expressar-vos a través de la música, de la pintura, o els que escriuen. I ho feu bé... Perquè també hi ha cada merda pel món... Ni tota la música, ni tot el que es pinta ni tots els llibres que s'editen són art. La majoria és merda. Però els que ho feu bé, els que sou bons... Que emocioneu amb el que feu. Que provoqueu... Que realment sou artistes. Em feu molta enveja.

MIA: A mi em fas enveja tu que pots fer el que vols.

MARC: No, no, no. No t'equivoquis. No puc fer el que vull. El que voldria fer. El que té el Nil... Si no ho tens, no ho tens. I per molta pasta que tinguis no ho tindràs mai. Pots tenir bon gust, i aprendre i convertir-te en un col·leccionista d'art, o en crític... però res més. I de fet hi ha coses que no les veuràs, perquè et faltarà allò que realment tenen els artistes. Anar un pas per endavant de la gent. Per això molts genis s'han mort de gana quan eren vius. O no els consideraven els millors. Shakespeare mateix, no? A la seva època no era l'autor de teatre més popular. I quan ja fotia anys que era mort, algú va dir "collons, aquest tio és el millor". O Van Gogh. A la puta misèria, tancat a sanatoris, sense vendre ni un quadre, i ara mira.

MIA: La societat sempre va tard.

MARC: Exacte. I només uns pocs tenen la capacitat d'agafar tota la merda del món i veure-la des d'una altra òptica. De veure la poètica de les coses allà on la gent no la veu. Els artistes. De veritat, vendria la meva ànima al diable per tenir-ho jo.

MIA: Potser ho tens i encara no has trobat la forma de treure-ho.

MARC: No, què va. Mira... els meus pares volien que toques el piano. I el toco, eh? Vaig començar amb cinc anys. Puc tocar la partitura que vulguis. La composició més excelsa i complicada. Però tocada per mi, és com si la toqués un robot.

La Mia riu.

Al seu estudi, Nil, amb una ampolla de vodka a la mà, mira una tela blanca.

Beu.

MARC: No riguis, no. És veritat. Ho sents i no té ànima. No... no diu res. No... I sóc incapaç d'ajuntar quatre acords amb gràcia. I tampoc sé pintar, ni escriure... No ho tinc. No hi ha més. Ara, sé veure quan una cosa és bona de veritat. Això sí. I en Nil, ho és. És molt bo. Si es posa les piles farà una exposició de la que se'n parlarà.

MIA: I jo sóc bona?

MARC: *(Somriu)* Sí. Cantes molt bé.

MIA: Però no sóc tan bona com el teu amic.

MARC: Tu cantes, ell pinta... No es pot comparar.

El Nil comença a pintar damunt la tela.

MIA: Ja... Però creus que ell és molt més brillant. Més especial. Ell estarà a museus i jo com a molt cantaré en alguna sala millor que aquesta.

MARC: Mmmmm. Sí. Però no t'ho prenguis malament, eh?

MIA: No, no. La sinceritat pel davant de tot, eh?

MARC: No, entén-me. Ell és... realment únic. És...

MIA: Ho sap?

MARC: El què?

MIA: Que estàs enamorat d'ell.

MARC: Jo? *(Riu)* No, no. No m'agraden els tios.

MIA: Molt bé. Si tu ho dius.

MARC: No. No m'agraden.

MIA: Així que t'agraden les ties.

MARC: Algunes.

MIA: Està bé saber-ho.

MARC: Però tu no.

MIA: Hòstia, vas molt fort, no?

MARC: Ho dic perquè no hi hagi malentesos. Que no et pensis que vull lligar. Eh, i trobo que ets molt guapa, i divertida, i cantes bé, i ets una tia súper interessant. Però... jo no sóc per tu.

MIA: *(Riu)* Molt bé. Ets ben... curiós, eh? "Jo no sóc per tu". No m'ho havien dit mai això. I mira que m'han dit coses.

MARC: M'ha semblat que seria pitjor que t'hagués dit que tu no ets per mi.

MIA: *(Riu)* Sí clar, és tan diferent... I, per qui creus que sóc?

MARC: Per un altre.

MIA: *(Riu)* Molt bé, tio. Avui estic triomfant, pel que veig. Jo que ja m'havia fet a la idea de seduir-te i tenir un novio ric que em produís el disc...

MARC: *(Seriós)* Em sap greu.

MIA: Marc!

MARC: Què?

MIA: Que t'ho has cregut, tio. Que t'ho deia de broma.

MARC: Hòstia, m'havia semblat-

MIA: Que no, que no. Si jo el tema parella... així parella convencional, no hi crec en absolut. Ni en vull tenir. Ara ja he après que no estic feta per tenir-ne. M'agraden massa les persones com per quedar-me només amb una, saps? I mira que ho he intentat, eh? Però sempre que he tingut algun novio o alguna novia ha sigut un fracàs absolut. M'han durat quatre dies. I sempre culpa meva. No sé què em passa que quan estic amb algú, m'entren ganes de sortir corrents... Em sento... com si em fiquessin dins un pot amb formol. I m'ofego. No sé explicar-me bé. Sóc una mica rara.

MARC: No, no, si t'entenc.

MIA: Em saturen, saps? Les relacions estables. Perquè els hi has de dedicar temps. I tinc la sensació de perdre'l. Que podria estar fent altres coses

enlloc de... d'anar al cine a menjar crispetes agafats de la mà . Coses meves. Coses importants. Perquè tot va molt ràpid, i el temps... El necessito tot per mi. No li puc regalar a ningú.

MARC: Doncs ja ho saps. No tinguis parella.

MIA: Ja... El problema és que follar, m'encanta (*Riu*) I els altres normalment volen alguna cosa més que un bon polvo i punt. Jo, en canvi, no. Però bé, ara ja he après la lliçó. Millor sola. O sigui que, tranquil que no em sento rebutjada, ni me'n aniré a casa a plorar ni res d'això.

MARC: Me n'alegro. I, escolta, del tema del disc, parlem-ne.

MIA: Te'n fots de mi, o què?

MARC: No. Ja t'ho he dit, cantes bé. I jo et puc ajudar. Ara, tot depèn del que tu estiguis disposada a oferir a canvi.

El Nil segueix pintant damunt la tela. Les seves pinzellades són violentes.

SKRIK
(Edvard Munch)

El Nil segueix pintant damunt la tela. Les seves pinzellades són violentes. Cada cop més. Beu. Pinta amb ràbia. Escriu sobre el fons vermell 0,99€, 9,99€, 99,99€, 999,99€, 9.999,99€, 99.999,99€. Li comencen a caure llàgrimes mentre ho fa. Beu un glop de vodka. L'escup damunt la tela. Buida damunt la tela el que queda a l'ampolla de vodka. Els números es desfan. Agafa la tela i l'estripa.

Música de supermercat.

CAMPBELL'S SOUP

(Andy Warhol)

El Nil està reposant llaunes en un prestatge del supermercat on treballa. Sense que se'n adoni el Marc se li acosta pel darrera.

MARC: Perdona. Els lubricants anals on els teniu?

NIL: Eh? (*Veü que és el Marc*) Tio, què capullo ets!

MARC: (*Riu*) Nen, t'hauries d'haver vist la cara!

NIL: Què burro ets. Què hi fots aquí?

MARC: T'he vingut a veure per alegrar-te el dia. Tinc molt bones notícies, nen, i no podia esperar a quedar amb tu perquè no et va mai bé. Estàs preparat?

NIL: Tio, estic carrant, ara...

MARC: Però si te'n vas d'aquesta merda de lloc d'aquí quatre dies. Ja tenim dates tancades per la teva exposició i, ara fliparàs. T'he aconseguit un patrocinador.

NIL: Marc, no...

MARC: Nen, que és molt fort. Què fots aquesta cara?

NIL: Escolta, et truco després. Ara no puc...

MARC: Em pensava que et faria il·lusió. Què passa?

NIL: De veritat, en parlem després, però és que...

MARC: Què?

NIL: Que no... que no la faré l'exposició.

MARC: Però què collons dius?

NIL: Que no la puc fer tio. No... no puc deixar aquesta feina.

MARC: Però si vas dir que sí. Escolta, cabron, que m'ho he currat molt perquè puguis exposar, i t'he trobat un patrocinador i-

NIL: Que no puc, hòstia!

Pausa.

MARC: No entenc res. De veritat que no entenc res. Estic flipant molt.

NIL: La Lara està embarassada.

MARC: Perdona?

NIL: Ja m'has sentit.

Pausa.

MARC: I el penseu tenir?

NIL: Sí, clar.

MARC: I ha sigut per accident?

NIL: Sí. No. Vull dir... no l'estàvem buscant però si venia venia. No puc deixar la feina, tio.

MARC: Perquè tu el vols tenir.

NIL: Sí, clar, i tant.

MARC: Ja... Doncs no sé... felicitats.

NIL: Gràcies.

Pausa.

MARC: Estic al·lucinat. Molt. Tu i la Lara pares.

NIL: Ja... És fort, sí.

MARC: Sobretot perquè em pensava que quan tornés de Londres ja no estaries amb ella.

NIL: Per què?

MARC: No sé. Per coses.

NIL: Quines?

MARC: Coses que... Jo què sé, tan és.

NIL: No, digues.

MARC: Res. De veritat. Coses meves. Però vaja... Amb això, ja veig que esteu bé. Tu i ella.

NIL: Sí, com sempre.

MARC: Ja... Precisament per això em pensava que ja no estaríeu junts.

NIL: Tio, m'estic perdent.

MARC: Perquè esteu "com sempre".

NIL: De veritat, no-

MARC: Vull dir que... Mai has estat super penjat d'ella. De la que sí que et vas penjar va ser de la Carla, però com ella no et fotia cas vas acabar sortint amb la Lara.

NIL: No. Sempre m'havia agradat la Lara.

MARC: Com a segona opció.

NIL: Que no, tio.

MARC: Nil, va...

NIL: Va, què?

MARC: Que no entenc perquè estàs amb ella, hòstia!

NIL: Però què dius?

MARC: L'altre dia vas anar de legal, però li has fotut banyes cinc-centes vegades, tio. És com si seguissis amb ella per costum, o perquè et fa mandra haver de marxar del pis, o per pena. Com si ella no pogués viure sense tu. I collons si podria! Però ara li has tingut que fotre un fill. Per què? Perquè sí? Perquè toca?

NIL: Tio, t'estàs passant molt i no és veritat això que dius!

MARC: Ah, no?

NIL: No!

MARC: Au, va!

NIL: Aquí el problema és que la Lara no t'ha caigut mai bé.

MARC: Em cau de puta mare. La trobo una tia genial.

NIL: Doncs aleshores què? Et fot que estigui amb mi?

MARC: Pots ser més curt, Nil?

NIL: Para ja, hòstia!! És que ja no puc més!! No puc...! Deixeu-me tots en pau d'una puta vegada!

El Nil plora. Pausa.

MARC: Nil... Nil...

NIL: Passa de mi...

MARC: Ho sento. M'hauria d'haver callat la boca. M'ha putejat el sidral que tindrè amb la galeria, però no vull tenir mal rotllo amb tu. Escolta... quedem per sopar i fer una copa, i parlem tranquil·lament... S'ha de celebrar això, no?

Pausa.

MARC: Va, sisplau, Nil...

NIL: T'has passat molt...

MARC: Ho sento... Va que et portaré a sopar a un lloc de puta mare. Convido jo... I després fem una copeta.

THE SHE-WOLF

(J. Pollock)

Nit. La Lara està a casa. Sola. Té la tele engegada però no li fa cas. Agafa el mòbil. Mira la pantalla. El Nil no li ha contestat cap dels missatges que li ha enviat. Se la veu neguitosa. Decideix trucar. Salta el contestador. Penja. Deixa un missatge de veu a Whatsapp.

LARA: *(Al mòbil)* Nil, tio, què passa? On estàs? T'he enviat mil missatges i no em contestes. També li he enviat al Marc i tampoc no diu res. No sé. No ho entenc. No m'has dit que no vindries a sopar, oi? No crec que se us hagi acabat la bateria a tots dos. Potser esteu sense cobertura i encara no us han arribat o... jo què sé.

La Lara deixa de gravar el missatge.

Veiem al Nil, la Mia i el Marc preparant una festa al estudi de la Mia.

La Lara torna a agafar el mòbil i grava un altre missatge de veu.

LARA: Nil. Si veus els missatges digues alguna cosa, només per saber que estàs bé. Que estic patint. M'he posat al llit però he començat a donar voltes i a pensar en aquests darrers dies i no hi ha hagut manera de dormir. Ara són *(mira per un moment la pantalla del mòbil)* És un quart de quatre, ara. Demà estaré destrossada... Bé, no sé. Segurament sóc tonta d'estar patint. Us ho deveu estar passant de puta mare i ni deus saber quina hora és, ni has mirat el mòbil, ni... Però si sents el missatge truca, d'acord. Tan és si estic dormida. Així seguiré dormint més tranquil·la.

La Lara deixa de gravar el missatge.

Tornem a veure al Nil, la Mia i el Marc a la festa. Ja han begut i s'han drogat.

La Lara torna a agafar el mòbil i deixa un darrer missatge.

LARA: I, escolta... que si un dia vols que parlem perquè no estàs bé o el que sigui... vull que m'ho diguis, eh? Que t'estimo molt, Nil. I vull que estiguis bé. I feliç. I que comptis amb mi pel que sigui.

Penja.

EL PINTOR Y LA MODELO

(P. Picasso)

El Nil i el Marc estan a casa la Mia. Tenen música posada a tot volum i tots tres estan ballant amb copes a la mà. Van molt col·locats. Mia balla mirant fixament al Nil, que balla com posseït, saltant i gesticulant. El got del Nil vessa i ell rellisca i cau. Un cop al terra comença a riure com un boig. El Marc i la Mia també riuen. El Marc abaixa la música. No poden parar de riure.

MARC: Estàs fatal, tio...!

NIL: Estic fatal, tio, sí... M'he trencat algo.

MIA: Què dius?

NIL: Que sí que m'he trencat algo. He caigut i he sentit un crec.

MARC: Però què t'has d'haver trencat, capullo? Si estàs pixat de riure?

NIL: Perquè vaig tan passat que no noto el dolor. Però que m'he trencat algo...
aquí.

Es posa la mà al cul i de la butxaca en treu el mòbil destrossat.

NIL: Hòstia, era el puto mòbil. M'he carregat el puto mòbil!

Tots tres riuen encara més. El Marc li agafa el mòbil.

MARC: Nen, l'has deixat fet caldo! Això no hi ha qui ho salvi.

NIL: *(Pixat de riure)* Quina putada, tio...

MARC: No és una putada. És una benedicció. Ara ets més lliure! El mòbil és una eina de control. Ens controlen a tots amb aquestes merdes. Els hauríem de petar tots. A la merda els mòbils!

MIA: A la merda!

MARC: Ets un precursor, Nil! Sempre t'ho he dit. T'ho he dit o no t'ho he dit?

NIL: El què?

MARC: Que ets un precursor.

NIL: Hòstia, ara no sé, tio...

MARC: Clar que t'ho he dit, gilipolles. Tu vas un pas per endavant. I com a mostra de solidaritat, i perquè vegis que crec en el teu lideratge... a tomar pel cul el meu mòbil també.

El Marc treu el seu mòbil i el llença contra la paret. Els altres dos riuen.

MIA: Estàs boig! Què fas?

MARC: Ja ho he dit. Seguir el camí que marca el Nil. El guru que destrossa mòbils amb els glutis.

MIA: Però tio, que un mòbil val una pasta.

NIL: Però a ell no li ve d'aquí.

MARC: Amb això també té raó. Sempre té raó. No em ve d'aquí i demà mateix m'aniré comprar el darrer model més car que trobi... *(Agafa el seu mòbil del terra)* I a sobre tinc sort, perquè no s'ha trencat. Si fos el mòbil d'un puto desgraciat que s'ha passat anys estalviant per comprar-se'l, segur que s'hauria fet a trossos. *(A Nil)* Mira, com el teu!

NIL: Puto pijo de merda...

MARC: I com t'agrada que ho sigui, eh?

NIL: Puto pijo de merda.

MARC: A veure, un moment. Als pijos només se'ns atorguen qualitats negatives. Però també en tenim de bones.

MIA: Ah, sí? Per exemple?

MARC: Per exemple... Els pijos sabem que no s'ha de donar importància a les coses materials. Per això podem llençar un mòbil de mil euros contra la paret. Total, només són diners. I els diners són merda. L'únic que importa és... Hòstia, no puc prendre coca perquè em foto espès. Feu-me callar, va!! Música, música! Ballem!

MARC: Jo no puc ballar més, tio.

NIL: Doncs fem una altra cosa. Va, va, va! Què fem?

MARC: Jo què sé, tio... Estàs molt espitat...

NIL: Què fem, va! Mia. Què podríem fer que al Nil li vingués de gust?

MIA: Follar?

Petita pausa. El Marc i el Nil es posen a riure.

MARC: Ets molt forta, tia, però molt. M'encantes.

MIA: Ei, que no ho dic de broma.

NIL: No, què va... *(Veü que potser sí)* No ho dius de broma?

MIA: *(Molt seriosa)* No.

MARC: Ei va, sí, folleu. Puc mirar o què?

NIL: Au, va... ves la merda. Queda més birra?

MIA: Ara en porto.

La Mia surt a buscar cerveses.

MARC: Què et passa, ara?

NIL: Ja ho saps què em passa...

MARC: Que estàs amb la Lara? Que tindreu un fill? Doncs més raons per fotre un polvet. Si te'n estàs morint de ganes, puta... Que des d'aquí ja veig que vas empalmat. Que aquesta té unes ganes de fotre't una bona mamada que-

NIL: Para ja, hòstia!

MARC: Aprofita, capullo, que aviat se t'acabarà això. Pren-t'ho com el teu acomiadament de solter. T'estàs tornant com una monja, nen.

NIL: Que no vull, collons!!

MARC: Que no vols? Au, va... Si no volguessis ja li hauries dit que estàs amb la Lara, i que tindreu un nen, i en canvi calles com un puta.

NIL: No tinc perquè explicar-li la meva vida a aquesta tia. Ni a ella ni a ningú.

MARC: A mi m'ho has dit.

NIL: Però a ningú més.

MARC: Uau... No sé si és un honor o és que no et fa puta il·lusió tenir-lo.

NIL: Clar que me'n fa, imbècil! Però no he dit res a ningú perquè encara és molt d'hora. No ho saben ni els nostres pares. Dir-ho quan fa tan poc diuen que porta mala sort, que es pot perdre i tal.

MARC: I per això m'ho vas dir a mi?

NIL: *(Molt seriós)* No. Ets un fill de puta, saps?

MARC: Si crec totes les coses que el meu pare diu de ma mare... sí.

NIL: Quan estàs així no et suporto.

MARC: Ei, va, estava fent broma.

NIL: No m'agraden les teves bromes. Me'n vaig a casa.

MARC: Però què dius? Va...

NIL: Que me'n vaig a casa. Deixa'm.

La Mia entra portant sis llaunes de cervesa i una bossa amb pintures.

MIA: No te'n pots anar ara que he portat les cerveses... i això.

MARC: I això què és?

MIA: *(Treu pots de pintura corporal de dins la bossa)* Pintures. Per l'artista. Em pintes?

NIL: No... No puc pintar ara...

MIA: Per què no?

NIL: Perquè no... Estic molt col·locat...

MIA: Millor.

NIL: I ni tinc pinzells, ni tela... ni-

MIA: Pots pintar amb els dits.

Es despulla de la part de dalt.

MIA: I a mi fer-me servir de tela.

El Nil s'acosta a ella. La toca. La Mia el besa.

El Nil escriu amb pintura al tors de la Mia "ART IS PAIN". Li posa els braços en creu, i posa pintura vermella als palmells de les mans de la Mia, com si fos un Crist crucificat. La mira, la besa.

El Marc somriu i s'asseu per veure'ls follar.

ULTIMA CENA
(Leonardo da Vinci)

El Marc està amb el Nil i la Lara a casa seva. Acaba d'arribar i abraça la Lara. En Nil va parant la taula per sopar tots tres junts. En Marc ha portat una ampolla de vi.

MARC: Però, nena, què guapa!

LARA: I tu què?

MARC: Ja veus.

LARA: El Nil m'ha dit que et va anar molt bé per Londres.

MARC: Sí. Una molt bona experiència. He après moltes coses, he fet contactes, i sempre està bé passar una temporada lluny de la família. Com a mínim de la meva.

NIL: Clar, com et tracten tan malament...

MARC: Tu no estàs allà. Si sentissis les coses que s'arriben a dir els meus pares... No entenc com és que no s'han separat.

LARA: El costum, no?

MARC: Segur.

LARA: Per cert, el Nil encara no s'ha recuperat de la farra que us veu fotre l'altre dia.

MARC: *(Somriu)* Vam fer una mica el burro, no?

NIL: Una mica.

MARC: Sortim i sembla que no hi hagi demà. Perdem la noció del temps, de la mesura... de tot. Som un desastre.

NIL: Vols una birra?

MARC: Jo prefereixo una copeta de vi.

NIL: Obrim el que has portat tu, o...?

MARC: Obre'l, obre'l.

NIL: *(Mira l'ampolla)* Nen, quin nivell...

MARC: Això sí que ho tinc.

NIL: No sé si el sopar estarà a l'alçada.

MARC: Sí, home, sí. A part, l'important és que estiguem els tres junts.

El Nil va a buscar l'obridor.

MARC: I tu què? Com estàs? Que m'expliques?

LARA: Bé. Igual. Treballant a la botiga. L'altre dia la meva jefa em va dir que en vol obrir una altra i que si ho fa em posarà a mi d'encarregada.

MARC: Què dius? Molt bé, no?

LARA: Sí, molt, però bé... ja veurem. No em vull fer gaires il·lusions que aquestes coses, fins que no...

MARC: Ja. Però està bé que hagi pensat en tu per portar-la. Vol dir que confia en que ho faries bé.

El Nil comença a obrir l'ampolla de vi.

LARA: Sí, i tant. Si estic molt contenta i em va sorprendre molt quan m'ho va dir. Només que... que ja veurem com acaba anant tot.

MARC: Segur que acabarà anat bé. Doncs de meravella, no? Tot fantàstic.

LARA: No em puc queixar.

MARC: La feina bé, estàs guapa, i no et trobes malament ni res, oi?

LARA: Per què m'hi hauria de trobar?

MARC: Dona...

LARA: T'ho ha explicat, el Nil?

El Marc afirma amb el cap.

LARA: Ja et val, Nil.

NIL: Què?

LARA: Que li has dit al Marc que estic embarassada.

NIL: Ah... Sí.

LARA: Li vaig dir que encara no li digués a ningú, però és que no es pot callar res.

NIL: Només li he dit a ell.

MARC: I no perquè volgués. Però com de cop i volta em va dir que passava d'exposar li vaig insistir tant què m'expliqués el perquè, que no va tenir més remei. Culpa meva, Lara. El vaig posar entre l'espasa i la paret.

LARA: Ja.

MARC: És una llàstima, perquè hauria sigut una molt bona aquesta exposició. Per la teva carrera com a pintor. Però bé... és el que hi ha. I per cert, felicitats. Brindem.

Alça la seva copa i brinden. La Lara amb aigua.

MARC: *(Preguntant-li pel vi)* Què? Una passada, no? Ho notes?

NIL: Sí, sí... Noto noto... però no sé què és.

MARC: Pruna, tio, pruna.

NIL: Hòstia, sí, ara que ho dius...

MARC: *(A la Lara)* Quin pal haver de brindar amb aigua, no? Diuen que porta mala sort.

LARA: Més me'n portaria beure estant embarassada. A part, jo no hi crec en aquestes coses.

MARC: Però creus que no s'ha de dir que estàs embarassada massa aviat.

LARA: Això és diferent.

MARC: Ja. I tant. Tu n'estàs convençuda, no?

LARA: De què?

MARC: D'això. De tenir un fill amb aquest. Amb el Nil.

LARA: Sí, clar.

MARC: Què bé. Me'n alegro.

LARA: *(Em sembla que no gaire)* No sé si creure't gaire.

MARC: Per què no?

LARA: Ja ens coneixem, Marc. T'he fotut enlaire l'exposició que li volies muntar a la galeria. I a tu, que les coses no surtin com esperes, mai ho has portat massa bé.

MARC: *(Riu)* No massa, no.

LARA: Però t'asseguro que no m'he quedat embarassada per fotre't.

MARC: *(Riu)* Què forta ets. *(A Nil)* L'has sentida?

NIL: Sí. *(A la Lara)* L'humus està a la nevera. El trec?

LARA: Sí.

MARC: Ja ho sé que no ho has fet per fotre'm.

LARA: T'ho dic per deixar-ho clar. Com tu a mi no m'estimes gaire que diguem...

MARC: Però què dius? T'estimo molt, Lara. Molt més del que et penses. Sinó no t'hauria anat al darrera com t'hi vaig anar.

NIL: Ei, que estic aquí al davant, no?

MARC: Com si no ho sabessis, va.

LARA: Fa molt d'això, Marc. I les coses han canviat molt.

MARC: Ja ho sé. Em va fotre que no em fessis cas. Ho reconec. Però no et pensis que et vaig agafar mania ni res d'això. En absolut. Ets una tia molt important per mi, per això pateixo per tu.

Pausa.

LARA: *(Somriu)* Pateixes per mi? I es pot saber per què?

MARC: Perquè sí, perquè... no et mereixes que les coses no et vagin bé.

LARA: I per què no m'han d'anar bé?

NIL: Sopem?

MARC: Bé... Estàs a punt de fer un canvi molt important en la teva vida i... ja està.

LARA: A veure, Marc... Feia la hòstia que no ens veiem. Des d'abans d'anar-te'n a Londres. I avui, sense cap mena de raó em dius que pateixes per mi i que no em mereixo que les coses no em surtin bé. De què va tot això?

NIL: Sopem, no?

MARC: De res. Ja està. Ja he parlat massa. És que no hauria d'haver dit res. De fet no sóc jo qui hauria de parlar. Va, sopem. Quina pinta.

Pausa.

LARA: M'estic perdent. Què està passant aquí?

NIL: No ho sé, jo...

MARC: Res, de veritat. Us serveixo?

LARA: No, a veure. Què us passa a vosaltres dos?

NIL: Res. A mi, res.

LARA: Ei va, Nil. Et penses que no ho veig que no estàs bé? Que últimament estàs sempre de mala llet? Que cada dia em parles menys? Estic farta de dir-te que m'expliquis què et passa.

NIL: Que no em passa res, hòstia!

LARA: És que sempre em dius el mateix. Res. I-

NIL: És que si no em passa res, què vols que et digui?

Pausa.

LARA: *(Al Marc)* Què li passa?

Marc s'encongeix d'espatlles i beu vi.

LARA: No em facis el mateix tu, ara. Està així perquè hem de tenir un fill?

MARC: Pot ser.

LARA: Què t'ha dit?

NIL: Escolta tio, què fas?

LARA: *(Al Marc)* Què t'ha dit?!

MARC: No m'ha dit res. Quan li pregunto com ho porta em diu el mateix que a tu. Que res. Però hi ha coses que jo veig i... i que no m'agraden.

NIL: Però de què vas, desgraciat?

LARA: Què has vist, Marc?

MARC: Lara, és que...

NIL: Estic flipant.

LARA: Què has vist?

NIL: Passo d'això. Passo d'aquest puto sopar. Vés-te'n tio. Va.

LARA: No. No se'n va fins que no m'expliqui què collons està passant aquí. O prefereixes explicar-m'ho tu, Nil?

El Nil abaixa la vista.

MARC: Mai ha estat enamorat de tu. Sento dir-t'ho així d'aquesta manera però... és que no sé fer-ho millor.

NIL: No m'ho puc creure...

MARC: Jo tampoc em puc creure que hagi arribat fins aquí, Nil.

NIL: Escolta, cabró-

MARC: *(A la Lara)* He sigut imbècil de no haver-t'ho dit fa temps. Creia que no n'havia de fer res de les vostres coses. Però fa temps que ho veig i... Jo t'estimo molt Nil, ja ho saps. Però no m'agrada el que el que li has estat fent a la Lara durant tot el temps que heu estat junts.

NIL: Però què collons estàs fent, fill de puta?!

MARC: El que fa temps que hauria d'haver fet. *(A la Lara)* No entenc perquè està amb tu, perquè mai ha volgut estar-hi.

LARA: No... No és veritat...

NIL: Clar que no. No li facis cas. Està boig.

MARC: Lara... S'ho ha fet amb tantes altres... Des del primer dia que veu començar a sortir junts. I jo li deia, t'ho juro que li deia: deixa a la Lara i folla amb qui vulguis però no li facis això. No s'ho mereix.

NIL: *(Es llença damunt Marc i el comença a pegar)* Surt de casa meva fill de puta!! Mal parit de merda, que tot el que toques ho destrosses!!

El Marc cau al terra.

LARA: Deixa'!!! Para, hòstia, para!!!

El Nil deixa de pegar al Marc, que està mig estirat al terra.

MARC: Està amb tu... per pena. O costum. Esperant que siguis tu qui el deixi.

NIL: Et trencaré la boca!! Et trencaré la puta boca, em sents?!!

MARC: I quan em va dir que esperàveu un fill... és que no donava crèdit. I de veritat que el que em va saber més greu no va ser perdre l'exposició a la galeria. Va ser pensar en la merda de vida que t'espera seguint al seu costat. L'última nit que vam sortir s'ho va fer amb una altra. Davant meu. No es va tallar ni un pel per follar-se-la. No vol estar amb tu, Lara. Ni vol tenir un fill.

NIL: *(Plora)* No és veritat, Lara!! Escolta'm-

MARC: Això, segueix mentint. És el millor que saps fer després de pintar.

NIL: Fill de puta!

LARA: Tot això que està dient és veritat, Nil?

NIL: Clar que no!

MARC: No? *(A la Lara)* Mira les fotos que t'he enviat al mòbil. Mira-les.

La Lara va a buscar el seu mòbil. El Nil intenta interceptar-la però ella s'escapoleix. El Nil s'encara al Marc.

NIL: Quines fotos? Quines putes fotos, eh?

MARC: Les que us vaig fer a tu i la Mia l'altre dia.

El Nil mira a la Lara hi veu que ja ha vist les fotos.

MARC: *(A la Lara)* I això només... és un tastet.

La Lara s'aguanta les llàgrimes.

NIL: Lara...

LARA: Deixa'm. No t'acostis. No em toquis.

NIL: Escolta, no, sisplau.

LARA: Que no t'acostis!!

NIL: Deixa que t'expliqui-

LARA: No vull que m'expliquis res. Ets un desgraciat. Un merda. Jo només volia tenir una vida normal, saps? Normal!! I ara, què? Tampoc demanava tant, hòstia! I tu... Com m'has pogut tractar així? Com m'has pogut fer això, fill de puta?

NIL: Lara...

LARA: M'has utilitzat, m'has enganyat, m'has maltractat... Has convertit la meua vida en una merda! T'odio, Nil... Molt. Però no esperis que desaparegui, com si no hagués existit mai, i tu puguis seguir fent les teves putes pintures, mentre jo tinc la meua feina de merda i a sobre em faig càrrec del meu fill. No... Ni t'ho pensis...

NIL: No, Lara, si jo vull-

LARA_ És que no et vull sentir! T'asseguro que la teua vida serà tan merdosa o més que la meua. Jo mateixa me'n encarregaré de que sigui així. I m'hi penso esforçar molt. Així que... ja et pots anar traient del cap només dedicar-te a pintar i deixar el puto supermercat, perquè aquest fill que porto, aquest fill que m'has fet tu, no el penso mantenir jo sola. M'entens? No vull que el vegis, ni que et conegui, no fos cas que l'acabessis podrint amb tota la merda que portes a dins. Però no viuràs com si no existís, com si no hi fos. No. I se me'n fot que "el món" acabi perdent a "un gran pintor". Me la sua, saps? Me la sua. No penso ser jo la única desgraciada a qui li han fotut la vida enlaire. Ho has engegat tot a la merda. Tot.

NIL: Lara, no...

La Lara, plorant, surt de casa.

NIL: Lara!! Lara!!

El Nil queda destrossat.

MARC: *(Des del terra)* Ara comença al bona vida, eh?

El Nil es queda mirant al Marc amb odi durant uns segons. Finalment es llença damunt d'ell i el pega amb tota la seva ràbia.

HOME I DONA DAVANT UN MUNT D'EXCREMENTS

(Joan Miró)

Música.

Bar de copes. Nit. La Mia està darrera la barra. La música es va sentint més lluny. El Marc entra dins el local, caminant amb dificultat, amb la cara abonyegada i amb una mica de sang a la roba. Va directe fins la barra.

MARC: Posa'm un vodka.

MIA: Hòstia tio, que t'ha passat?

MARC: Posa'm un vodka, va!

La Mia agafa l'ampolla de vodka i un got.

MIA: Vols gel, o-

El Marc li agafa l'ampolla de la mà i es serveix ell el vodka. Gairebé s'omple el got.

MARC: Un tio que vaig conèixer a Londres, el Mijail, em va dir que ells, els russos, són les persones que senten més dolor del món. Per això sempre fan cara de tristos. Per això mamen vodka com si fos aigua.

Beu.

MIA: Tens sang aquí a la cara i l'ull inflat...

MARC: *(Somriu)* Em queda bé? Em fa interessant?

MIA: T'hauria de veure un metge.

MARC: Avui el meu metge és aquest. *(Aixeca el got i beu)* No me'n cal cap altre.

MIA: Qui t'ha fet això?

MARC: El meu-estimat-amic-Nil.

MIA: Per què?

MARC: Perquè li he arreglat la vida.

MIA: Què li has fet?

MARC: Tu no saps que el Nil té novia, oi? La Lara.

MIA: No...

MARC: Evidentment. Té novia i estan esperant un fill. I avui m'han convidat a sopar a casa seva i li he explicat a la Lara que l'altra dia s'ho va fer amb tu.

MIA: Però tio...!

MARC: També li he explicat que s'ho ha fet amb deu o dotze ties des que està amb ella. Vull dir que el mèrit de que la Lara l'hagi deixat no és tot teu. Tot i que les fotos que us vaig fer han sigut... determinants, podríem dir. Total, que he vingut per donar-te les gràcies i per dir-te que te'n dec una. Al final et produiré el disc, veus?

MIA: Com has pogut fer-li això al teu amic? Ets un fill de puta.

MARC: Perquè collons sou tots tan estrets de mires?! Li he fet precisament perquè és el meu millor amic! Perquè l'estimo i vull el millor per ell!

MIA: I el millor és que la seva novia embarassada el deixi.

MARC: Exacte.

MIA: Total... que sí que estàs penjat d'ell.

MARC: *(Somriu)* Hòstia puta... com pot ser que siguis tan simple? Per tu tot s'acaba amb si vols o no vols xupar-li a algú. Doncs no. No estic penjat d'ell. Ni de la Lara! Però fa temps que s'està equivocant molt amb la seva vida. Pot ser un gran pintor el Nil. Molt gran. I portant aquesta vida... petita i de merda, amb la seva novieta, i el seu fillet, no fotrà mai res. No sortirà mai del puto súper on està tancat per poder pagar les despeses de la seva patètica vida de merda. Perquè ell no l'hauria deixat mai. I se'n moria de ganes, ho sé. Però no podia sentir-se dolent. Deixant la dona, el fill... Per això jo l'he ajudat a fer el pas. El món està ple de bons pares, en canvi de grans artistes, no. Ara és lliure. Ara res el lligarà. I tornarà a pintar.

MIA: I si ell el que volia és tenir una vida de merda, amb la seva novia i el seu fill?

MARC: Doncs ja no la tindrà. Mai s'hauria d'haver plantejat tenir-la. L'error és seu. Sabent tot el potencial que té, només hauria d'haver tingut un objectiu a la vida. I no comportar-se com un estúpid volent formar una família. L'art demana sacrificis. Jo n'he fet un. Molt gran. He renunciat a l'amistat del meu gran amic. I des de lluny veuré com triomfa, com es fa un nom. I pensaré que ha valgut la pena el que he fet avui. I he fet aquest sacrifici, perquè ell ha sigut incapaç de fer el seu. Per sort m'ha tingut al seu costat. Pensa això, Mia. Res és gratis. Si vols arribar lluny has de renunciar a moltes coses. I jo et puc ajudar a aconseguir-ho. Vols?

El Nil, al seu estudi, es prepara per pintar.

La Lara, al pis, recull les seves coses.

Fosc

